Ադամայ, եւ այլն. Լուծմունք գրոց Պորփիւրի. անշուշտ եւ
գրուածք. վասն որոց՝ ժամանակակից ոմն ՚ի յիշելն զայլ ոք երեւելի գրիչ՝
Սոսթենէս Րաբուն, ասէ նախ զ
վարժ եւ կիրթ յամենայն գիրս աստուածային՝ հնոցն եւ նորոցս, եւ
արտաքին ֆիլիսոֆայիցն գերիվերոյ. որ եւ ՚ի ժամանակիս մեր եւ ՚ի
թագաւորութեան Լեւոնի (Բ) եւ ՚ի հայրապետութեան Յակոբայ, ոչ ոք է
կատարեալ իբրեւ զսա յամենայն իմաստս, բայց ՚ի մեծ Րաբունեաց
րաբունւոյն՝ որոյ անուն Յօղ է քաղցր, որ եւ Վարհամ կոչի»։ Սոյն գրիչ յիշէ
եւ զՍտեփանոս Վահկացի, [illegible] Սոսթենէսի վերակացու լինէր
նորոգութեան Ս. Հոգի եկեղեցւոյ Սսոյ. իսկ յայլմէ գրչէ՝ վկայի նա գոլ
երկասիրող կամ գրող Արարածոց գրոց։– Յելս կոյս ԺԳ դարու եւ ցկէս
ԺԴ[ին], [illegible] նախ թա
քերդուածովն վասն թիւր կամ ուղիղ Զատկի, եւ թագազարմն Հեթում տէր
Կոռիկոսի, (337?). [illegible] եւ
աշակերտ եւ ներբողիչ իւր Մովսէս.– մտերիմն արքայի եւ կաթողիկոս
Գրիգոր Անաւարզեցի, (241
2) եւ յաւելցի աստանօր (զոր նոր գտաք յիշեալ) Մեկնութիւն Մարկոսի
աւետարանչի, եւ Տեսութիւն յԵզեկիա, եթէ չիցէ մեկ
Յիշելի է եւ Յակոբ կաթողիկոս, յաւէտ երախ
զԸնդհանրականն Ս. Շնորհալւոյ՝ իւրով կոնդակաւ, եւ գեղեցիկ
շարականաւ Ծննդեան Ս. Կուսին։– Ի յաջորդաց սորին՝ Մխիթար,
խոհական թղթովն որպէս եւ ժողովով (147). զայնր խնդր
Դանիէլ Դավրիժեցի՝ Մինոր անուանեալ, զի էր ՚ի Փրանկիսկեան ուխտ
մտեալ.– Ստեփանոս Գոյներ Երիցանց, « այն որ լի
յարհեստ գրչութեան եւ ընդ բնաւս հոչակեալ, (ըստ մերձաժամանակ
յիշատակագրի), նաեւ բանիւ կատարեալ եւ հոգւով լցեալ. որպէս ահա
յայտնի է իմաստնոց եւ ստոյգ գիտողաց. զի լի եւ կատարեալ էր
արուեստիւ՝ ՚ի բանս, ՚ի լծորդս եւ ՚ի բացատս եւ ՚ի տրոհմունս
առոգանութեանց»։– Ստեփանոս Կրակցի արքեպիսկոպոս Տարսոնի, յորմէ
ունիմք զԿանոն Օրհնութեան նաւու, եւ ընտանեկ
յայլ ինչ գիրս ինքն կոչէ զինքն բանի սպասաւոր, բայց գրիչն ասէ զնա՝
մաքուր եւ անյաղթ գիտնաւոր եւ հռետոր րաբունի։– Մի ՚ի յետին
([illegible] կաթողիկոսացն է՝ ՚ի Կիլիկիայս
(408), [illegible] աշակերտ բանի
ասէ զինքն եւ ուսեալ ՚ի մեծ Հայս առ ոտս Եսայեայ Նչեցւոյ եւ Մեսրովպայ
Րաբունապետի։– Թէպէտ եւ ոչ յիշին հայրենիքն՝ եւ ժամանակն, այլ
յանուանէն եւ յարուեստէն գուշակեմք կիլիկեցի լինել եւ զԿոստանդին